

dioznost jezika, v prozi pa lahka, čuvstvena črtica. V tej družbi je bil Dobnikar resen kritik. Pisatelji so mu dajali svoje proizvode, in on je pisal o njih ocene, katere je čital v „klubu“. V časih je napisal kar celo literarno razpravo.

Pa njegova visoka postava, za dobro glavo višja od vrstnic, je vidno hirala. Bolezen si je nakopal pred maturo meseca junija v kolizejskem kopališču. S tovarišema se je šel kopat, a vedno zvest svoji stari navadi, vzel seboj tudi ročno risanko. Hotel je pri tej priložnosti delati anatomske studije. Ko je prišel iz vode, se je ogrnil in začel risati. Zavela je hladna sapa, a on je risal dalje. Telo je drhtelo mraza, a on je bil zamaknjen v risbo in ni čutil, kako mu je blede smrti neusmiljeni brat, strupeni mraz, zasadil bolešno klico v mlade prsi...

Začel je misliti, kateri stan bi si izbral. Pokojni „Dom in Svetov“ urednik mu je zagotovil, da bi se tudi kot duhovnik mogel baviti s slikarstvom. Nagovarjal ga je, da se naj temeljito izobrazijo v cerkvenem slikarstvu. Saj je umetniška izobrazba v cerkvi jako potrebna, in v vseh časih je cerkev skrbela, da so se njeni duhovniki posvečevali tudi slikarstvu. Odslej je bil v Dobnikarju trden sklep, da postane duhovnik in v tem stanu dela za izobražujočo umetnost. A tudi o tem

ni govoril, in ako so ga vpraševali, kam pojde po zrelostnem izpitu, je odgovarjal kratko: „Saj veste!“

Dr. Lampe je bil od tega časa še bolj navezan nanj. Vabil ga je k sebi, mu razlagal svoje misli o slikarstvu in mu dajal ideje za načrte. Nekoč mu je rekel, naj gre o počitnicah obiskat g. Dejaka v Vrhpolju pri Vipavi in si naj pri njem ogleda slikanje z oljnatimi barvami. Dobnikar gre. Na potu pa ga vjame močan dež, ki ga premoči do kože, in huda burja ga premrazi. Že prej slaboten in bolehen, je začel od tega časa še bolj vidno hirati.

V semenišču so Dobnikarja vsi ljubili. Spoštovali so njegovo veliko nadarjenost in hkrati se je smilil tovarišem in predstojnikom, ker to so vedeli vsi, da bo prsna bolezen kmalu uničila to dragoceno življenje. Nikogar ni nikdar užalil, nikomur potožil. In ko se mu je udrla kri, so mu stregli dobri tovariši kakor svojemu bratu. Kadar je šel na izprehod, je navadno molčal ali pa komaj slišno pel kak znan napev. Bile so to melodije, h katerim je njegova do-